

ВЪЛКАН ВЪЛКАНОВ
ЦЕНАТА НА ЕДНО ПЪТУВАНЕ
В БЪДЕЩЕТО

chitanka.info

Събуди го едва доловим шум. Сякаш някой ходеше в коридора. При тази мисъл Стивънс окончателно се събуди. Скочи от леглото и блъсна с крак вратата. В дъното на коридора се мярна неясно очертание, но това трая само миг. Стивънс разтърка очите си „Не, това не може да бъде халюцинация“, реши той и притича през коридора. В дъното, около голямата врата на реакторната зала, където му се мярна фигурата, нямаше нищо. Отвори вратата и хвърли бегъл поглед. Нямаше нищо ново. Двете редици огромни машини бяха по местата си. Обиколи набързо стаята и огорчен от неуспеха си се върна в коридора.

Като вървеше към стаята си, Стивънс се замисли: „Другите ще се върнат след два дни. В станцията съм само аз. И все пак в коридора имаше някой. Който се разхождаше и вдигаше шум, а после така мистериозно изчезна? Кой?“

Спря се и тъкмо да отвори вратата на стаята си усети, че нещо не е в ред. Червената лампичка над вратата мигаше тревожно. За миг се озова пред командната зала...

Още с влизането Стивънс схвана сериозността на положението — електронният център беше включил аварийната защита. Аварийният сигнал не спираше. За част от секундата ръката му обхвана превключвателя и блокира центъра. В същото време с другата натисна бутон „анихилация — включено“. По екрана пред него премигаха цифрите: 40, 60, 80, 100, 180 и накрая се закова „300“. Това беше пълната мощност на енергометъра. За миг всички екрани блеснаха и веднага след това настъпи тишина. Въздишка на облекчение се изтръгна от гърдите му.

... Застанал пред екрана, Стивънс за трети път наблюдаваше едно и също. Това беше страхотна битка. Много ясно се виждаше как защитното поле на станцията, подложено на натиска на някакво чуждо поле, започна да се свива. Още миг и... В този момент екранът светна. Да, това беше ударът на енергометъра. Такова нещо не беше виждал още никой!

Стивънс заряза всичко и подготви самохода за път. За всеки случай взе два енергомета и облечен в скафандър скочи в машината. Когато излезе от прохода на защитното поле, включи автопилота и се отпусна в креслото. Нужно му беше да навакса пропуснатия сутринта

сън. В полусън насочи самохода към източника на мощното радиоактивно излъчване и моментално заспа...

Рязкото спиране го разтърси. Побърза да огледа наоколо. Навсякъде едни и същи стръмни скали, гладки като стъкло. Посегна да отвори люка. Бързаше да ги разгледа отблизо. Люкът не се помръдна. Опита повторно и едва тогава забеляза, че свети надписът „ОПАСНО! РАДИАЦИЯ!“. Няма как, налагаше се да използва тежкия радиационноизолиращ скафандър.

След няколко минути, въоръжен с геоложки чук, Стивънс напразно се мъчеше да откърти парче от скалата. Накрая разбра, че тя е твърда като диамант и няма да успее. Разгледа още веднъж скалите и се върна в самохода. Включи двигателите на пълна тяга и се загледа в червения им пламък. Вътре в душата му нещо гореше. Беше се надявал да види не само голи, черни скали. Чувствуваше се излъган...

В този момент Стивънс ги видя! Отстрани на станцията, като гигантска пура, се беше приземил космически кораб. Обшивката му блестеше на слънцето. Стивънс погледна часовника си. Двадесет и осми декември 2007 година, 10 часа 47 минути. Не можеше да бъде! Те щяха да се върнат едва на 30, за да празнуват в станцията Новата година. Той още не беше подготвил елхичката. Пък и с такъв кораб?! Доколкото знаеше, на Земята още не се строяха кораби от този тип. Почувствува, че полудява — така очакваната среща с друга цивилизация ще се състои само след минута...

Стивънс вървеше по коридора, когато усети, че в командната има някой. Чуваше се разговор на непознат за него език. Забърза стъпките и отвори вратата. Обиколена от различните апаратури, в средата на залата стърчеше истинска Новогодишна елха, а около нея се суетяха двама мъже. Млада жена отстрани им даваше съвети как по-добре ще изглежда. Стивънс ги гледаше, загубил способността да говори. Отвътре го видяха и разговорът прекъсна. Стивънс влезе в залата:

— Добре дошли в станция ЛАЗУР! Казвам се Стивънс.

Отговорът последва на безупречен английски:

— Добре заварили. И ние сме от Земята — говореше жената. — Това са Пол и Джони, а аз съм Нина.

Стивънс едва не извика от изненада. Беше си представял всичко друго, но не и това. Искаше да запита какво ги е довело тук, когато жената продължи:

— Грешите, не ние, а вие сте ни гостенин. Преди няколко часа по вашето време, пътувахте, и то без да забележите. Направихте скок във времето — цели два века.

Стивънс погледна часовника — двадесет и осми декември 2007, 11 часа... Нищо не можеше да разбере. Чакаше другарите си, а вместо това...

Пол прекъсва мислите му:

— Ще трябва да го свериш. Сега е 11 часа 3 минути и 15 секунди на двадесет и осми декември, но *две хиляди двеста и седма*. След три дни ще посрещнем новата година. Други гости няма да има. Преди двеста години *те* са избързала с три дни и това е било фаталната грешка. Енергометът е унищожил *тях*. Така пише в учебниците по космонавтика.

... В командната зала трима мъже и една жена посрещаха новата космична година. Вдигнали чаши, те си пожелаваха всичко най-хубаво. Един от тях вдигна на здравица за приятелите си, които никога нямаше да види. Разделяше ги *времето*...

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 154/1978

г.

Авторът е представен като студент III курс в МЕИ София.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.